Ч. 270 Субота 29 падолиста (11 грудня) 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Вісти і всілякі комунікати про розбите переговорів. — §. 14 основних законів державних. — Речинець скликаня Ради державної і чутка о скликаню соймів краєвих.)

Переговори правительства з партиями парляментарними в справі заведеня якоїсь згоди і можливости робіт парляментарних не довели до ніякого успішного результату і остаточно розбили ся — от чий опір, того ще зовсім ясно годі нині зміркувати; кажуть, що опір німецкої опозициї, хоч з другої сторони та опозиция надає собі вид дуже згідливий і старає ся звалити вину на Чехів взглядно на парляментарну правицю. Як би й не було, факт єсть фактом, що правительство змушене обходити ся без парляменту — на як довго, також не знати.

Переговори, як доносять віденьскі ґазети, розбили ся ще ві второк. Старшина предсідателів опозицийних клюбів др. Функе одержав того дня запрошенє від президента міністрів бар. Ґавча, щоби прийшов і приняв до відомости відповідь правительства на представленя предсідателів клюбів. Отже президент міністрів мав того дня сказати дрови Функе, що правительство не єсть в можности зробити тепер опозицийним партиям нові дальше ідучі пропозициї в справі язиковій. Ся заява стала ся отже початком до зірваня переговорів. Причину єї звалюють Німці на впливи Молодоческих проводирів в Празі і Відни, котрі мали правительству визначити границю, аж до котрої може оно бути уступчиве для опозициї. Чеські посли вже в послідних днях давали ся з тим почути, що Чехи в своїх уступках посунули ся аж до найдальшої границі, а крім того становище їх супротив їх народу стало ся дуже трудне наслідком заведеня доразового права в Празі і околици.

О кінци переговорів оголошено такий офіцияльний комунікат: Президент міністрів заявив пос. Яворскому яко голові екзекутивного комітету більшости палати послів а так само дрови Функе, яко предсідателеви конференциї старшин лівиці, що приймає з щирою подякою до відомости подані єму повідомленя в справі заведеня спокійних нарад парляментарних. Президент міністрів заявив дальше, що переговори в сїй справі мусить уважати за покінчені.

Кумунікат, оголошений партиями лівиці констатує, що наразі залишено дальші конференциї межи президентом міністрів бар. Ґавчем а мужами довіря лівиці, та додає: Зібрані мужі довіря признають особливу доносимість, яку малоби заведенє на ново правильних нарад парляменту зі взгляду на політичне і економічне становище нашої половини монархії в теперішній хвили, і з тої причини жалують, що предложений їм до нарад материял не довів до осягненя наміреної цїли. А все-таки заявляють они, що готові в догідній порі вести дальше переговори з правительством в цїли придуманя заряджень, маючих служити до осягненя повисшої цїли, особливо же в як найусильнійший спосіб дають вираз своїй готовости до самостійного співділаня у всїх законодайних кроках, або також і инших, котрі були би в силї причинити ся до усуненя даних ріжниць национальних в Чехії і на Мораві, як також до заведеня нормальних відносин национальних в тих краях межи обома народами.

В виду такого стану річий не остаєсь правительству нїчого як лиш залагоджувати поки що справи держави без парляменту. Оже скоро лиш скінчать ся засїданя спільних Делеґаций, буде Рада державна закрита, а розпічнесь урядоване правительства всилу §. 14 основних законів державних з 21 грудня 1867 р., котрий то параґраф так постановляє: „Наколи би показала ся конечність заряджень вимагаючих після конституциї призволеня Ради державної, тогди, коли Рада державна ще не зібрала ся, може таке зарядженє оголосити розпоряджене цісарске під одвічальностию цїлого міністерства, о скілько оно не має на цїли зміни якого закона основного, не робить тревалого обтяженя скарбу державного і не дотикає продажи дібр державних. — Розпорядженя такі обовязують тимчасово, скоро суть підписані всїми міністрами і оголошені з виразним покликанєм ся на отсю постанову закона. — Обовязуюча сила тих розпоряджень кінчить ся, наколиби правительство занедбало предложити їх до затвердженя перше по їх оголошеню зібраній Раді державній, а то найпізнїйше до чотирох недїль по єї зібраню, і то насамперед палатї послів, або коли би то розпорядженє не одержало затвердженя одної з палат Ради державної. — Цїле міністерство

34)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

В комнатї, приладженій для дам, лежала тепер Ізабеля лиш на кілька кроків від безпритомної Сари.

Панна Пейтон і Франсес, котрі перепуджені прибігли тепер до неї, застали єї з усьміхом на устах і в таким спокоєм на лици, в котрім звичайно пробивала ся пристрасть, що гадали, що їй не стало ся нїчого.

— Богу дякувати! — відозвала ся тета дрожачим голосом. — Вистріл і то, що Ви упали, затуманили мене. Бо й справді вже досить було страху!

Ізабеля притиснула руку до грудий і все ще усьміхнена, але з таким виразом і таким голосом, що у Франсесї аж кров від того стигла, спитала:

— Чи мій брат ще далеко? Дайте єму знати — нехай борзо іде, бо я би хотїла ще раз єго побачити!

— Отже то таки так, як я того побоювала ся! — крикнула панна Пейтон.

— Менї нїчого — я щаслива — прошептала Ізабеля. — Буде конець всему горю!

Сара, прийшовши від того голосу до памяти, піднесла ся на своїй постели і видивила ся на Ізабелю, відтак витягнула руку до неї, взяла єї за руку та притиснула до своїх грудий — рука була закровавлена.

— Видите — відозвала ся Сара — отся кров затре всю любов. Дївчино молоденька, віддавай ся — тогди тобі єго не відбере, хиба — що ти би знайшла яку другу в єго серци. Коли би так, то гинь та іди до неба — в небі нема супружества.

В сїй хвили явив ся Лявтон. Хоч він вже надивив ся на неодні страшні річи у війнї, та все-таки не міг дивити ся без зворушеня на сю сцену.

Він нахилив ся над Ізабелю а по єго засумованих очах було видко, що діяло ся в єго серци.

— Ізабельо! — відозвав ся він — я знаю, що у Вас сильна душа як рідко у якої женщини!

— Чи маєте менї що сказати — шепнула она — то говоріть — говоріть, не бійте ся!

Капітан від драґонів відвернув ся лицем, коли сказав:

— На таку рану нема ліку.

— Я не бою ся смерти, Лявтоне — відповіла она — але дякую Вам, що Ви о менї не сумніваєте ся. Я то знала від першої хвилї.

— Досить того, що Анґлія зве нашу мужеску молодїж на поле битви — додав Лявтон; — але коли така красна цьвітка стає ся кровавою жертвою війни, то менї від мого власного званя лячно.

— Послухайте мене, капітане Лявтон — сказала Ізабеля, підіймаючи ся з трудом; — я від наймолодших літ аж до сеї хвилї перебувала в таборах і ґарнізонових містах. Я перебувала там, щоби бути коло мого старенького батька. Але чи гадаєте, що воліла би й найвигіднїйше житє як отсї часи небезпечностий і недостатків? Ой ві! В годині смерти остає ся менї то потїхою, що я все робила, що лиш може женщина робити в такій справі.

— О Господи — я видїв сотки борців в їх крови, — але сьміливійшої душі як отся, я ще не видїв!

— Лиш душі! — сказала Ізабеля; — мій пол і моя слабосильність позбавили мене найдорожших прав. На Вас, капітане Лявтон, була природа ласкавійша. Ви можете служити добрій справі рукою, котра сильнїйша і хоробрійша та позістане такою аж до самого кінця. А Джордж — і —

Тут она урвала — уста їй дрожали, очи спустила до землї.

— І Денвуді — докінчив капітан. — Правда, що так Ви хотїли сказати?

— Не згадуйте про него! — відозвала ся Ізабеля, закриваючи собі лице. — Лишіть мене тепер саму, Лявтоне — приготовте Джорджа на стрічу зі мною.

Лявтон споглядав ще кілька хвиль на дрожачу дївчину, а відтак вийшов.

Коли Джордж у великім горю приступив до смертельної постелї своєї сестри і приклякнув, опанувало єї як найніжнїйше чувство, — але она й перша опамятала ся, бо знала, що єї хвилї вже почислені.

На єї просьбу лишено єї саму з братом і Франсесою.

— Піднесіть мене — сказала умираюча — позвольте менї ще раз подивити ся на то личко, котре я так полюбила.

відповідає за то, щоби такі розпорядженя, скоро стратять обовязуючу силу, були зараз відкликані.“

Отже на основі сего параґрафу буде правительство, здаєсь старати ся перевести угоду з Угорщиною, залагодити провізорию буджетову і континґент рекрутів на 1898 р. Коли опісля буде скликана Рада державна, того не знати; кажуть що в лючім, або в половині марта слідуючого року. Перед тим, і то здаєсь, вже сего місяця, — єсть чутка, що вже 15 с. м. — будуть скликані сойми краєві; лиш один ческий сойм має бути скликаний на день 28 с. м. а правительство буде старати ся в нім довести Чехів і Німців до згоди. Чи то єму удасть — се инше питанє.

Новинки.

Львів дня 10-го грудня 1897.

— **Перенесеня.** П. Намістник перенїс санітарного асистента дра Леоп. Косиньского зі Львова до Тарнова.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила між иншими на засїданю з дня 6-го грудня с. р.: 1) Оголосити статут доповняючої науки для народних шкіл одно- і чотирокласових; 2) іменувати учителями в школах народних: Павла Гринишака управителем 2-кл. школи в Князьолуці, Тому Фандарися управителем 2-кл. шк. в Космачи, Кар. Филиповича управит. 2-кл. шк. в Івоничи; 3) приймити до відомости справозданє краєвого інспектора шкільного з люстрациї ґімназиї в Коломиї.

— **Будова нових зелїзниць у всхідній Галичинї.** В послїднім засїданю краєвої зелїзничої ради, що відбуло ся дня 20-го падолиста с. р., предложено справозданє о станї будуючих ся і маючих будувати ся зелїзницях в нашім краю. З того справозданя довідуємо ся: Шлях Борки-Грималів вже викінчений і отворений. З дотеперішних результатів можна заключати, що коли рух на тім шляху не зменшить ся, то та зелїзниця виплатить ся. Шлях Лупків-Тїсна як-раз тепер викінчений і в теперішнім часї переводить ся на нім ревізия. Що-до шляху Делятин-Коломия-Городенка-Стефанівка (Залїщики), то потрібний до его будови капітал вже обезпечений, а Видїл краєвий старає ся о приспішенє робіт, щоби з весною можна було подати заробок населеню, навіщеному в тих сторонах елементарними нещастями. В справі будови зелїзниці Львів-Винники зазначує справозданє, що она імовірно не буде будувати ся, а то тому, що інтересовані сторони не хотять причинити ся до будови значнїйшими датками і що правительство наміряє побудувати инший шлях, именно Винники-Підбірцї. Вкінци будова всхідно галицких льокальних зелїзниць Гадинківцї-Іванє пусте і Калинівщина-Залїщики, віддана підприємцям, котрі скінчать свої роботи в осени 1898 р. Справозданє згадує вкінци о станї державних зелїзничих проектів. І так для шляхів Ходорів-Стрий і Львів-Самбір засновано у Львові управляючі бюра, котрі мають займити ся виготовленєм подрібних плянів. Правительство проектує також будову зелїзниці з Самбора на Турку до угорскої границї.

— **Нова церков** з твердого материялу буде будовати ся в Дубровици коло Янова заходами місцевого пароха о. Ілїї Лаголи і парохіян.

— **Зміна власности.** Села Кривеньке, Вашків і Опарщину в повітї гусятиньскім, купив від Гершка Дуби властитель Давидковець Спиридион Вахович.

— **Підгірска Спілка в Станиславові** уконституувала ся дня 8 с. м. До ради управляючої вибрані: Др. М. Бучиньский адвокат, о. Сав. Кисїлевский парох з Чорнолозець, о. Иос. Домбчевский парох з Викторова, др. Коцюба професор із Станиславова, о. З. Шепарович з Колодїївки, о. Ів. Порайко катихит із Станиславова, о. В. Озаркевич з Сїльця, п. П. Боднарчук власт. пос. з Калуша, п. Лесь Болехівский госп. з Ворони, п. М. Дебенка госп. з Вовчинця, о. Ів. Палїїв з Перевізця, п. Ігн. Полотнюк управитель хору із Станиславова; — на заступників: о. Ст. Комарняньский з Лисця, п. Ів. Келебай директор банку зв. із Станиславова, п. Федь Попович госп. з Фитькова. — До гол. комітету контрольного: п. Ів. Дольницкий, п. Ник. Мороз і н. М. Кушнїр. — Директорами іменовані: п. Т. Стахевич купець із Станиславова, Йосиф Гурик госп. із Угринова долїшного і о. А. Пеленьский. Сими днями увійде статут до суду для зареєстрованя. Заким суд затвердить, просить ся посилати гроші на давну адресу т. є.: М. Кушнїр, начальник „Нар. Торговлї“ в Станиславові.

— **Нещастна пригода.** В каменоломі Симеона Райса при ул. Лїсьній у Львові присипала земля дня 7 го с. м. робітника Лаврентия Томаку. Три инші робітники, що разом працювали в тім каменоломі, кинули ся зараз на поміч нещастному і стали его відкопувати, однако по цілогодинній роботї добули зпід землї вже трупа Томаки. Против Райса заряджено карне слїдство за недогляд.

— **Неосторожність.** З Брідка на Буковині пишуть, що у тамошного дїдича Манолїя Бзового взяв его 16-лїтний наймит Матїй рушницю зі стїни і обходив ся з нею так неосторожно, що поцїлив в груди 17-лїтну служницю Марию. Нещастна померла кілька хвиль потім, а неосторожного виновника арештувала жандармерия.

— **По пяному.** Гаврило Херар і Іван Рихло пили так довго по черновецких шинках, поки не понили ся, а потім стали сварити ся, вкінци і бити ся. Серед бійки бив Херар свого противника кулаками в голову так сильно, що той повалив ся мертвий на землю. Трупа Рихла відвезено до трупарнї, аби сконстатувати, від чого наступила така нагла смерть, а Херара арештовано.

— **Борба о міст.** Як звістно, дїлить Буковину від Галичини на заходї Черемош. Хоч се мала ріка, то она дає богато до роботи і робить богато шкоди. Рік-річно зриває міст, який лучить Вижницю з Кутами, а часом устроює собі той шпорт і кілька разів на рік. Ну, зірваний міст то треба новий ставити. Так все дїяло ся. Але сего року Черемош чогось ще загнївав ся на Буковину і поплив близше Кут, недалеко млинівки. Коли громада Вижниця хотїла поставити міст, аби заразом, як все доси, побирати на нім мито, Кути тому спротивили ся, бо — мовляв — тепер вже Черемош наш! Сварять ся тепер обидві громади, ан а тім терплять нїхто инший, лише мешканцї, бо в потребі мусять пішки або човном перебирати ся на другу сторону. А се на Черемошу досить небезпечно. От недавно втопила ся при такій нагодї одна жидівка.

— **Нещасне золото.** В Кльондік в Алящці, де відкрито золоті поклади, єсть вже тілько людий, жадних золота, що не можна їм настарчити поживи; треба отже або незвичайно дорого платити, або дивлячись в блеск золота, гинути з голоду. Рабунки, крадежі а навіть розбої в цїли набутя поживи лучають ся в Кльондік що днини.

Відтак усьміхнула ся до свого брата, стиснула лагідно его руку і шепнула:

— Успокій ся, любий братчику, за кілька годин все мине ся.

— О жий, люба сестричко! — сказав він то молодець. О тату мій, бідний мій тату!

— То жало смерти — але він вояк і християнин. Франсесо, я хотїла би поговорити з Вами о справі, котра Вас близько обходить, доки ще маю трохи сили —

— Нї, нї — не говоріть — відповіла Франсес щиро. — Не робіть задля мене нїчого, що моглоби зашкодити Вашому здоровлю, котре так многим єсть дороге —

— Бідна, сердешна душечко—сказала Ізабеля споглядаючи на ню зі щирою прихильностию — тобі стоїть ще сьвіт отвором — длячого-ж би я мала шкодити твому щастю, котре ще може тобі зацвисти? — Думай о нім і дальше, невинна красавичко!

— Ой не менї тепер думати о щастю — сказала на то Франсес. — Моє серце найглубше там зранене, де найщирійше відчувало.

— Нї, нї! — перебила їй Ізабеля. — Чувсто, котре дороге серцю кождої женщини, мусить і Вам додати розкоші в житю. Ах, ті солодкі мрії, котрим лиш смерть може конець зробити —

Що-раз більше ослаблене змушувало єї притихнути, а Франсес з такою цїкавостию, що аж дух в собі заперла, чекала єї дальші слова.

Коли Ізабеля набрала знов трохи сили, положила свою руку на руку молодої дївчини і говорила дальше слабим голосом:

— Франсесо, коли єсть яка душа, що Денвудї'му пара, то Ваша, котра гідна єго любови!

Лице дївицї спаленїло мов грань, коли она з недаючою утаїти ся радостию споглянула на Ізабелю, перед котрої постелию стояла на колїнах; але тїнь смерти, яка спочивала на сїм лици, викликала сьвятїйші чувства і з плачем притулила она свою головку до подушки.

Ізабеля споглядала на ню з сочувством і з подивом.

— Франсесо — відозвала ся она знову — ся хвиля учить мене богато! — Я зродила ся під палким сонцем і мої чувства як би набрали в себе того жару — жила лиш в однїй однїсенькій пристрасти.

— Ізабельо, не говори так — перебив їй єї брат. — Не виговорюй сама на себе! — Пригадай собі, як щиро любила ти нашого тата — як щирою ти була для мене —

— Так — шепнула Ізабеля а вираз радости осїнив єї личко — сьвідомість того єсть для мене розрадою в сїй хвили розлуки. Але — додала она по малїй хвили — першою моєю пристрастию, Франсесо, була Америка, відтак —

Знов замовкла, а Франсес вже думала, що то послїдна борба так єї зворушила, аж Ізабеля відозвала ся знову:

— Чому-ж не маю того сказати — тепер, коли стою вже над гробом? — Відтак прийшов Денвудї — моя найпалкійша, послїдна пристрасть. — Але — она закрила собі лице руками — я не знайшла взаїмности!

— Не говоріть вже більше о тім, Ізабельо! — сказала Франсес з тиха; — розриваєте нам обом серце.

— Мушу говорити — я то винна Денвудї'му. Він нїколи анї одним словом, анї одним поглядом не дав менї причини, щоби я могла думати, що він менї чимсь більше як лиш приятелем. Ба, — в послїдних часах — менї аж соромно признавати ся — в послїдних часах він як би мене уникав. А причиною тому, то Ви — Франсесо —

— Ізабельо!

— Ми обі без материй; але Вашою опікункою була благородна тїтка, она Вам все помагала радою — я була сама. — Ой, як же богато тратить женщина, котра в ранній молодости останесь без проводу матери! Я — я виявляла то чувство, котре Ви уміли таїти. — І менї би ще хотїло ся жити?

— Ізабельо — то горячка з Вас говорить!

— Ще лиш одно слово — послїдне — кров в менї стигне — ось — ось все мине. — Будьте щасливі — Франсесо — будьте щасливі з — Денвудї'м.

Імя мужчини, котрого любила, було їй послїдним словом. Брат єї і Франсес з плачем замкнули їй очи.

Аж тепер пізнала Франсес вповні благородні прикмети Денвудї'го і скромність єго нїжного чувства.

Она не пізнала ся на нім — пустила єго від себе зажуреного, хоч і не повного розпуки!

Але то против натури молодого віку оставати ся довго без розради, а Франсес мала в своїм серци щастє, котре їй мимо смутку в теперішній хвили осолоджало житє.

На другий день по сїй ночи зійшло сонце таке ясне і чисте, як би сьміяло ся зі всїх так маловажних клопотів і страдань людского серця.

Перше золоте проміне, яке осьвітило верхи горбів, застало Лявтона, як він їхав долиною.

Торжественна тишина панувала доокола.

Супротивність межи природою а чоловіком впала молодому мужчинї в очи, і довго думав він над тим, аж доїхав до варти під проводом Голїстера.

Спокійним оком оглядав він тут сумні слїди вчерашних страшних подій. Він преці навик був до всїлякого рода страшних сцен.

— А там хто сидить в тїни? — спитав нараз Голїстер.

— У Вас на думцї то щось чорного під онтою морвовою фіґою?

— Та же то, — оно нїби рушає ся —

— Треба менї то зловити — сказав Лявтон, а хоч би оно й крила мало!

Ледви що вимовив ті слова, як вже й пігнав конем через долину.

Третя часть прихожих, зваблених надією скорого збогаченя, вимерла з голоду і морозу. Правительство Сполучених Держав органїзує ратункову виправу, котра завезе до Кльондік значні запаси живности.

Телеграми.

Відень 10 грудня. Нїмецка партия людова ухвалила видати окремо, а не з лїбералами відозву до виборцїв. — Вчера по полудни відбула ся рада мінїстрів під проводом дра Ґавча.

Прага 10 грудня. Вчера на двірци зелїзницї в реставрациї прийшло до дуже бурливих сцен межи Нїмцями а Чехами, так, що аж полїция мусїла зробити порядок.

Будапешт 10 грудня. Партия народна постановила голосувати за проектом правительства в справі угоди з Угорщиною, на основі дотеперішної угоди; партию Кошута ізольовано.

Берлин 10 грудня. Правительству удало ся переперти в радї державній закон о маринарцї, котрий передано комісиї буджетовій.

Переписка зі всїми і для всїх.

Оповістка.

На продаж: Фільварок на Подїлю з кількадесяти моргів найлїпшої землї, з домом і будинками, можна набути під дуже користними услівями. Близша відомість: Poste restante Козова 54.

Л. в П. к. С.: 1) Слово: „гакатист" утворили Поляки з трох початкових букв від імен трох Нїмцїв, що зазначили ся своєю ненавистию до Поляків: Ганеман (Н га), Кінеман (К-ка) і Тідеман (Т-те) — отже: га-ка-те а з того: „гакатист", чоловік з партиї тих трох або такий як они. — 2) „Шовініст", шовінізм" суть слова французского походженя, але й у Французів не так то дуже давно стали уживати ся. Після одних, слова ті пішли походять від імени якогось старого наполеоньского вояка: Николая Шовена (Chauvin), що свого часу голосно виявляв в Парижи свою прихильність для цїсаря. Після других, повисші слова від Шовена, імени молодого рекрута в комедиї братів Конярдів (Cogniard) під заголовком: „La cocarde tricolore" (граній перший раз в 1831 р.) В тій комедиї виступає рекрут Шовен хвалить ся своєю хоробростию, та співає стишки, в котрих за кождою строфкою повторяють ся слова: „Я Француз, я Шовен". Нинї називають загально: „шовіністом" чоловіка, котрий всюди і завсїгди аж до пересади заявляє свій патріотизм, а своєю безвзглядностию, котра не уміє і не хоче пошанувати патріотичного чувства других, докучає другим і робить їм пакість. Поступоване таке називаємо шовінїзмом. — **Бернард Вельґ. в У.**: Булїон, як який, та й робить ся всїляко. Домашний роблять в той спосіб, що беруть до него найлїпше мясо волове, мясо з дробу і дичини, сїчуть дрібно і варять, як до смаку з відповідною закришкою, доки аж не розварить ся зовсїм на густу масу, котра через довге варене набирає брунатної барви. Розварену масу виливають відтак або просто на миски, або на форми з бляхи, в котрих она відтак застигає. Добрий булїон торговельний варять подібно з волового мяса, лиш у відповідних до того кітлах. Такий булїон зве ся звичайно екстрактом мясним і єсть дуже дорогий, бо на 1 фунт такого булїону треба около 35 фунтів чистого мяса без костий і товщу. Звичайний же булїон, який часто можна стрітити по торговлях, варить ся майже так само як карук і навіть мало що лїпший від каруку; до него беруть яке небудь мясо, і кости не лиш з волів, але й з телят. Товщ при вареню зверха визбирують, а завареный булїон закрашують на брунатно карамелем Булїон єсть артикулом, котрий мало хто купує і длятого єго фабрикация не оплачує ся. Щоби з фабрикациєю булїону яко-тако удержати ся, треба би хиба мати значний капітал основний, а крім того займати ся ще годівлею худоби. У нас фабрикация булїону могла би ще найлїпше держати ся при більших господарствах, як і дійстно вже декуди пробовано. Двір в Лапшинї коло Бережан фабрикує булїон. Чи добре на тім виходить — не знаємо; але сумніваємо ся, чи сама фабрикация могла би у нас виплатити ся. По нашій думцї фабрикация булїону не має нї найменшого інтересу. — **Непотріб**: 1) На луску, від котрої голова свербить, так робити: Не чесати волося ані густим гребенем ані щіткою. Змивати голову жовтком і натирати голову зразу що дня, відтак що-раз рідше хінїновою або танїновою мастию (купити в аптицї). Добре єсть також розпустити в чистій переваренїй водї чотири ґрами двовуглекислої соди (Natrium bicarbonicum) і через два або три днї по собі що тиждня за помочию губки мочити тою мішаниною голову. Третого або четвертого дня треба помастити голову чистою сьвіжою оливою. Колиби голова дуже лущила ся, то до повисшої мішанини треба ще додати ложку ґліцерини. Так треба робити консеквентно через рік або й півтора.— 2) Що-до болю в колїнах, то зарадьте ся якого лїкаря, бо навгадь не можемо Вам анї сказати, що єсть, анї щось радити. — **Поп. з Ольх.**: Мусите відбувати практику податкову і робити іспит податковий. Яко практикант податковий можете дістати ад'ютум в міру того, як для Вас зробить ся місце. На прочі питаня відповідь пізнїйше. — **Потрібний Тр. От.**: На Ваше питане годї тут давати основної відповіди. Можемо лиш то сказати, що слабість в молодшім віцї єсть при відповіднім житю проминаюча і лїку не потреба бо й нема нїякого; в старшім віцї і лїк би не поміг. — **Л. Т. в Чернівцях**: Додатки громадскї до податків побирають уряди податкові на основі закона краєвого. Буджети громадскї потверджують видїли повітові і відсилають їх до урядів податкових, а ті побираючи податки, виплачують відтак громадам на руки війтів згадані додатки, але в міру того як з дотичної громади впливають податки, т. зн. що коли по упливі року громадяни не заплатили цїлої суми припадаючих на них податків, то уряд податковий не може виплатити повного додатку громадского. У Вас на Буковинї мусить бути инший закон краєвий і про него розвідайте у якого Вашого урядника податкового.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахниковича а не присилати анї марок анї карт кореспонденцийних до відповіди).

— **Звістна фірма пп. Михайла Спожарского і Сина** постарала ся о листовий папір з гарним портретом Тараса Шевченка (клїш зроблений за границею). Коробка того листового папиру враз з кувертами продає ся в склепі пп. Спожарских (в каменици „Просьвіти") по цїнї від 40 кр. до 1 зр. 50 кр.

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Прокляті скали! — крикнув він, коли побачив, що предмет єго погонї зближає ся до ґір. Але та постать як би від страху не знала, що робить, бо замість бічи до лїса і там сховати ся, бігла простїсенько проти капітана.

— А, вже Вас маю, чоловіче, чи якийсь чорте! — крикнув Лявтон добуваючи шаблю.— Стійте і піддайте ся!

Чоловік той послухав і як би приголомшений припав до землї, коли почув сей грімкий голос.

— А се ж що? — спитав драґон пізнаючи шовкову сукню панни Пейтон.

Він нахилив ся з коня, підніс кінцем шаблї шовкову сукню і побачив під нею сьвященика, котрий вечером перед тим утїк був з Льокусте.

Сьвященик тепер опамятав ся на стілько, що пізнав, що перед ним стоїть знакомий чоловік, та засоромлений трохи своєю ролею, яку грав, старав ся пояснити ту дивну одїж на собі.

Лявтон на то лиш добродушно усьміхнув ся і завізвав сьвященика, щоби з ним ішов.

— Я так мало знаю ся на ваших революцийних унїформах, що не знаю, чи ті люди, котрих Ви називаєте своїми, суть розбійниками, чи ві.

— Не потребуєте оправдувати ся — відповів Лявтон надувши губя — бо то й не Ваше дїло знати ся на унїформах. Прапор, під яким Ви служите, ми всї шануємо.

— Я служу під прапором Єго Величества Юрія Третого! — відповів сьвященик. — Але дійстно на саму гадку, що можна бути оскальпованим, може такий бідний пастир, як я, стратити розум.

— Оскальпованим? — повторив Лявтон вельми здивований.

— Ну, таких людий, як Ви, я не бою ся — сказав сьвященик — але тих тутешних.

— Тутешних? То мушу Вам сказати, мій пане, що і я маю честь бути тутешним.

— Та бо нї — у мене на думцї Індияни, тоті, що нїчо не роблять, лиш рабують, забивають і палять.

— Та й скальпують!

— А так, мій пане, і скальпують — говорив сьвященик дальше споглядаючи на свого товариша недовірчиво. Тоті червоні як мідь Індияни.

— І Вам здає ся, що они тут на неутральній земли?

— А вже ж! Ми Анґлїйцї гадаємо, що від них в глубинї краю аж кипить.

— І отсе Ви називаєте глубиною Америки? — спитав Лявтон спинивши свого коня і глянув сьвященикови в очи так, що той аж замовк.

По хвили відозвав ся сьвященик спокійним голосом:

— Може бути, що я помилив ся, але чутка, яка ходить в Анґлїї і непевність, з яким ворогом чоловік стрітить ся, спонукали мене втїкати, коли я Вас побачив.

— То Ви за пізно до того взяли ся — сказав капітан, бо мій кінь був би Вас легко здогонив. Впрочім в тих лїсах суть як-раз ті люди, котрих Ви боїте ся.

— Дикі? — спитав сьвященик і аж поступив ся поза драґона.

— Нї, але ще гірші як дикі; люди, що удають патріотів, а рабують та розбивають гірш Індиянів. На устах у них свобода, а в серци захланність і люстість.

— Та я чув про них — сказав перепуджений сьвященик — і гадав, що то первістні жителї краю.

— То Ви диким вробили кривду.

(Дальше буде.)

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом Е. І. Вебера.